

Ahmed Amran

Várólista

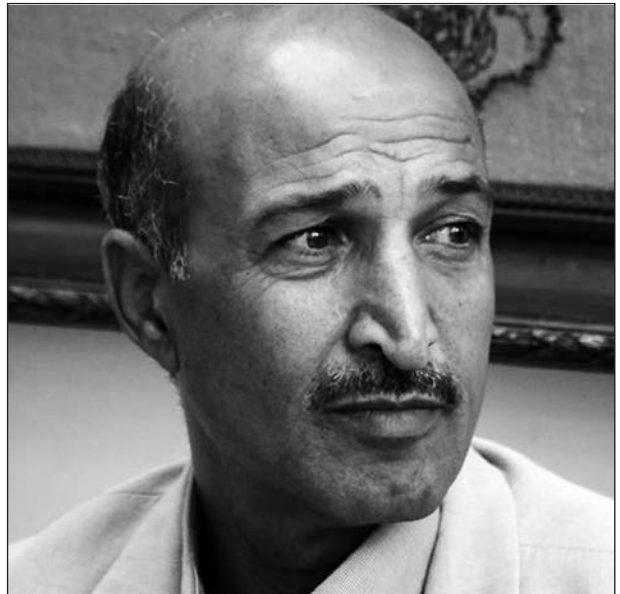
Az éhségtől émelyeg a gyomrod, miközben minden étel szagától, sőt a gondolatától is elfog az undor. Ha mégis eszel egy keveset, az étel hamar távozna a testedből, mintha belsődet nem tartaná kellemes lakjának; idegenkedik tőle, félti magát beteg sejtjeidtől, inkább menekülne, átszaladna rajta. Elmész a vécére, de nincs erőd ezt kinyomni, ha mégis sikerülne, végbélizmaid sokáig nem zárnak rendesen, órákon keresztül úgy érzed, mintha onnan bármikor kicsusszanhatna valami.

Kimész az udvarra, a napsütés zavar téged, de az árnyékban dideregsz. Visszamenekülsz a semmibe, a nappali-háló szobádba. A fáradtságtól szédelegsz, pihennél, tán aludnál, de az álmatlanság napjaid egyeduralkodója. Leteszed a fejedet az unt párnára, de másra nem tudsz gondolni, csak arra, hogy ez miért épp veled történik? Felállítasz magadban egy bírósági ítéletábrát, sorra veszed életed jó és rossz tetteit, mérleget vonsz, és ennek alapján nem találsz választ. Ám egy bizonyos tett miatt lelki feszültséget érzel; de magadban védekezésül azt mondd: de hát Istenem, ez csak vicc volt, azért büntetsz?! Némi forróságot érzel szemeid hátsó udvarában, de ez a forró pára nem akar könnyé válni, a könnyezéshez szemizom-erő kell, ezt régen nem tudtad. Akkoriban mindent természetesnek gondoltál, magától értetődőnek. Nagyot sóhajtasz, kicsit pihensz a fotelben, és újból elkezded az elmélkedést. Elmélkedj nyugodtan, időd van, mint a tenger, tudod, a tenger, az a nagy kék, amiről a gyerekek meséltek neked. Felállsz újból, és az ablak üvegén keresztül bámulod a járókelőket, azt a koronát csodálsz az egészséges emberek fején, amit csak a betegek látnak.

Egy hét múlva újból oda kell menned, ahol ma voltál. A hosszú, rideg, zöld csempéjű folyosón órákat vársz, amíg beszélőnek; hiába, a halál járatára is hosszú a várólista. A fehér köpenyes édeklődik majd a horgylétedről, és te, mint művelt betegember, jól tudod, hogy a kérdés mindössze az új kemoterápia-kezelés felvezető mondata; néha a kérdésre nem kell a válasz. Te mégis azt szoktad válaszolni, hogy „tűrhetően”, miközben mindenki tudja – az orvos is –, hogy ez nem igaz. Ebben az esetben a válasznak csak fültre ható helykitöltő szerepe van, tartalma nincs, hisz bármi is lenne a válaszod, ugyanaz következik utána. Az orvos mosolyog, és

azt mondja, „örülök, hogy ezt hallok, optimistának kell lenni, minden rendben lesz.”

Te mindig azt mondogattad, hogy az élet legnagyobb ajándéka az, hogy nem ismerjük a halál időpontját. Ezt miért mondtad? Míg éltél, miért foglalkoztál a halál dolgaival? Vagy te már előre tudtad, hogy ez esetedben hiányozni fog? Már akkor is ironizáltál? Most aztán tervezheted haláloed időpontját és mikéntjét, a hibahatár nem lehet több mint néhány hét vagy néhány hónap. Az biztos, hogy már a halál repülőterén vagy, már csak a járatra vársz.

Be kell látnod, hogy soha nem voltál elég bátor az élet dolgaiban, most sem vagy az ahhoz, hogy az egészséget felborítanád. Azt mondanád, hogy nem megyek sehová, ahova engem beutálnak, nem érdekel a kemoterápia, én énekelni fogok akkor is, ha fájna a torkom, lakomázom akkor is, ha feszítene a gyomrom, rágyújtok egy kubai szivarra akkor is, ha bedöglénék, bekapcsolom a magnót, és addig táncolok, amíg a földre nem rogyok. Ahhoz sem vagy elég merész, hogy a magad járatának indulását teszabjad meg, pedig előtted ezt érdekesebb emberek megtették. Régen hülyéskedté, azt mondtad bizonyos ügyekre, hogy sínen vannak, és hozzátetted, mint József Attila. Viccelődtél. Nem szégyellted

magad, mert érzéketlen egészséges ember voltál; mondtad, és vártad a többiektől a nevetést.

De miért nem vagy most bátor? Talán hiszel az orvosnak, miközben ő elköszönően néz rád minden terápia után. Merő önzésből a magad számára csodát vársz?

Beláthatnád végre, hogy ez az élet csak az egészségeseké. Családtagjaid is alig néznek be hozzád, elkerülnek téged, félnek érintésedtől, sápadt, vérszegény arcodtól, a fejed látványától, ha nincs rajta kendő. Ha véletlenül náluk vagy, a kanaladat fertőtlenítik, ruháidat külön mossák. Nem emlékszel arra a mondásodra, hogy az ember az életbe egyedül jön, és egyedül megy el?

Végre magadtól, magad miatt valamit el kell érned az életben, olyat, amit te kezdeményezel, ami csak a te gondolatod. Ki kell lépned abból, hogy mindent a többiekért cselekszel, elég a túrhetőségből, az áldozat és a jószágos szerepből, nem unod? Legyél egyszer igazi önző, mint az egészségesek zöme. Párod régen otthagyt, miközben neked lett volna ezer okod őt otthagyni, de hát te a gyerekek és a társadalmi elvárások miatt ezt nem tetted. A gyerekek, miután végre-valahára munkát találtak, megköszöntek mindent, és elköltöztek; úgy vannak vele, hogy a saját gyerekeikért majd megteszik azt, amit tőled kaptak; ilyen alapon persze nem tartoznak neked semmivel, bár egyetlen szóval sem gátozták, hogy az unokákat segítsd.

Nincs itt a társadalom, aminek megítélésétől tartasz. Csak akkor veszed észre, hogy van társada-

lom, amikor a buszon és a villamoson nem kapsz ülőhelyet, miközben erősen szédelegsz a kemoterápia után. Temetésedre se gondolj, a temetés napján mindenkinek sok a tennivalója. A hétköznapi temetés nem jó, mert az emberek ilyenkor elfoglaltak, sok a dolguk. A hétvége sem alkalmas, mert programjuk van, az egészségesek már csak ilyenek, mint te voltál.

Ha már sem a léted, sem a várt haláloed nem bír fontossággal, akkor ragadd meg a bizonytalanságot, azt, ami a haláloed ügyében nem jutott osztályrészül. Ezzel örökké tudsz uralkodni, te leszel az egyenletben az iksz, a változó, az ismeretlen. A gyerekek végig aggódni fognak, hogy anyjuk egyszer csak megjelenik, és vissza kell csinálniuk az egész örökségi mizériát, a ház és a garázs megosztását.

Hát a házon és a garázson senki nem fog veszekedni. Az olcsón, készpénzért eladott ház és garázs ára a nemzetközi számlán lapul. Magad után húzod az elegáns kerek utazóbőröndöt, a fejedet ragyog a kék fejkendő. Itt nem hosszú a várólista. Két óra múlva indul a kiválasztott járatod. Ott a nők egy része szokásból fejkendőt hord, nem fogsz feltűnni senkinek. Egy szállodában egyébként is fertőtlenítik a kanalakat, és külön mossák mindenkinek a ruháját. Ott énekelni fogsz még akkor is, ha fájna a torkod. Tudsz lakomázni akkor is, ha feszítene a gyomrod, rágyújtasz a tengerparton kubai szivarra akkor is, ha beledöglenél, bekapcsolod a magnót, és addig táncolsz a makulátlan homokon, amíg a földre nem rogytál.

Kántor Zsolt

Gibon

Olykor energia a beszéd. A száj izgalomba jön. A nyelv életbe lép. Ahogy fogy a lélegzet, a szó is kevesebb. Bárcsak a nyelv mozgatná az egeket! A hit pedig csinálná a helyet. Képezné a tereket. A tiszta ész sem lenne ennyire jeges. A belátás pedig kikezdehetetlen volna. Szinte nemes. Mint a mű, mint a legjobb forma. Akár sós emlékfoszlányokra tapadva könnyes szemek. Az elmélkedő olykor átlép egy új gondolkodásmódba. Majd jön a bor és egy kis szóda. S a kételyek most lesznek lebontva. Lassan szétnéz a másik fejében. Ha már bent van, legalább kinézzen. Hát igen. Mindent kimondtak mások s elmeséltek. Hiány honol. Szellem vagy kísértet? Még mindig csak sétálnak a széldek. És széthull a Hold. A vers meg úszik a Dunán. Fanyar a bor.